

François Villon se v imenu svoje matere obrača na prečisto Devico

Gospa nebes, pozemeljska kraljica,
ti vladarica spodnjega sveta,
prihajam k tebi skromna krščenica,
da v svetem raju Sin mi prostor da,
čeprav zasluga moja ne velja.
Priznam, grešila mnogo sem sirota.
Pa glej, še večja tvoja je dobrota.
Brez tebe, Mati, nič ne vem začeti,
brez tebe človek hodi kriva pota.
V tej veri čem živeti in umreti.

Le reci Sinu, blaga priprošnjica,
da sem njegova čisto iz srca,
četudi nisem boljša ko blodnica,
vezi naj mojih grehov razrahlja.
Še Teofilu, pravi zgodba ta,
ko z vragom, joj, za dušo se pobota,
pozabi huda se njegova zmota.